

## **A 2021/2022. tanév megnyitó istentiszteletének igehirdetése**

**Így bátorít az örökkévaló Úr: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbjommal támogatlak.” (Ézs 41,10)**

Pár napja egy nagyon jó táborban vettünk részt páran. Szép volt az idő, nagyszerű a csapat, vidám a társaság. Igaz, páran még éjjel háromkor is ébren voltak, ki-kirohangáltak a mosdóba, talán nem számítottak arra, hogy a hajnali fél hatos ébresztőt és a napfölkeltézését tényleg komolyan gondoljuk. Mindegy, ez része a tábori életnek.

Nekem inkább az a jelenség furcsa, hogy a lányok, akik kimászáltak, együtt mentek ki a toalettre. Miért kell együtt menni? Erre két válasz lehetséges. Az egyik az lehet, hogy a női szervezet olyan, hogy két lánynak egy veséje van- de ezt kevésbé tartom valószínűnek, amennyire biológiai tudásom helyénvaló.

A másik az, hogy mindenhová szeretnek együtt menni. Mert mi emberek nem szeretünk egyedül maradni. Ez már jobb válasz. Alapélményünk, hogy közösségre van szükségünk. Nem a vesénk közös, hanem a szívünk.

Persze néha szükségünk van egyedüllétre, kinek inkább, kinek kevésbé. De a teljes magány, a teljes egyedüllét elesetté és kiszolgáltatottá tesz. Ha túl sokáig vagyok egyedül, a félelem eluralkodik rajtam. Félünk egyedül maradni.

Egyedül lenni sokféleképpen lehet, és talán a legkevésbé nyomasztó az, amikor fizikailag senki nincs körülöttem. Én elég hosszú ideig elviselem. Sokkal rosszabb, ha elvileg vannak mellettem mások, mégis magányos vagyok. Ahogy a most 100 éve született Pilinszky írja *Életfogytiglan* című versében: Az ágy közös. A párna nem. Együtt lenni másokkal és mégis egyedül lenni- ez a legszörnyűbb.

De talán még ennél is szörnyűbb azt érezni, hogy mindenki rendben van körülöttem, mindenki ok, csak én vagyok elveszett, én vagyok gyenge és lúzer. József Attila kiált föl így: bár lennétek ily bűnösök mindnyájan, hogy ne maradjak egészen egyedül.

Egyszer olvastam egy történetet egy szegény kisfiúról, akit egy asszony felkarolt, segített. Egyszer együtt siettek valahová a sötét utcán, az asszonymál volt egy lámpa és egy bő köpeny, de hiába kérte a fiút, hogy jöjjön oda hozzá, ne botorkáljon egyedül a sötétben, a fiú nem mert odamenni. Érthető okokból: épp előtte lopott el két tojást az asszony kamrájából, és nem akart lebukni. Ott szorongatta őket a kezében. Micsoda fájdalom, a szégyen, a magára hagyatottság élménye ez!

A történet szerint a fiú megbotlott a sötétben, a tojások összetörték, a sárgájuk ott folyt végig koszos combján. Az asszony hazavitte, lemosta róla a lopott tojás maradványát, majd köpenye alá rejtette a kisfiút, és együtt indultak el újra. Milyen nagyszerű élmény többé nem magányosnak, kitaszítottnak lenni!

Tudom, keverednek a szavak: egyedüllét és magányosság. Én így fogalmazok: egyedül akkor vagyok, amikor nincs körülöttem senki. Magányos akkor, amikor nincs bennem senki. Amikor belülről hiányzik valaki.

Hányszor érezzük úgy, hogy magányosak vagyunk! Hogy egyedül kell megbirkózni az élettel, a tananyaggal, a szüleinkkel, a szerelmünkkel, a testünkkel és a gondolatainkkal! Hányszor érezzük úgy, hogy mi vagyunk azok az árok mellett botladozó kisfiúk, akiknek nincsen helyük az erősek között- oda vagyunk dobva a magánynak.

Oda vagyunk dobva a tankönyv elé- tanuld meg egyedül! Oda vagyunk dobva a nagydoga vagy az érettségi elé: csináld meg egyedül! Oda vagyunk dobva érzelmeink elé- harcold meg egyedül! Oda vagyunk dobva értetlen diákjaink vagy tanáraink, az osztályközösség vagy éppen családjaink kihívásai közé- harcolj meg a helyedért egyedül. És az egészben a legszörnyűbb ez a szó: egyedül.

Társra vagy szükségünk, embertársra! A már említett József Attila szerint „*a csecsemő is szenved, ha szül a nő. Páros kint enyhíthet alázat*”. Erre a páros kínra, a terhek megosztására vágyunk mindannyian.

És amikor úgy érzed, egyedül állsz a kihívásokkal szemben, megszólal egy hang: ne félj, veled vagyok. Nem vagy egyedül! Nem a terhelés, a kihívás lesz kisebb, az erőd lesz nagyobb, mert veled vagyok! Ne félj!

Mert veled vannak barátaid, osztálytársaid- ne félj tőlük és ne akard, hogy féljenek tőled! Válgatok egymás társaivá! Aki a másikat legyőzni és megsemmisíteni vágyik, önmagát is a magány börtönébe zárja. Útitársak vagytok és nem ellenségek!

Bármilyen különösen hangzik, melletted vannak a tanárok. Nem ők a legyőzendő ellenfelek, még akkor sem, ha olykor érthetetlenül szigorúnak tűnnek. Nem veletek szemben állnak, hanem mellettetek. A pedagógus szó gyerekkísérőt vezet- melletted mennek az úton, kísérik életed egy rövid, de fontos szakaszában, és hidd el, segítőd és nem legyőződ szeretnének lenni- még akkor is, ha bevallom, ez nem mindig sikerül nekünk tökéletesen.

És ami a legfontosabb: az Isten sem ellenségként, kegyetlen harcosként áll veled szemben, hanem embertársként melletted. Veled vagyok- mondja Isten Ézsaiás szavaival egy közösségnek, amelyik attól fél, a történelem vihara elsöpri őt.

Isten biztat: ne félj, mert veled vagyok! Veled vagyok az emberlét örömeiben és fájdalmaiban, a kihívásokban, a csalódásokban, abban az egész csodálatos harcban, amit emberi életnek hívnak.

Isten veled van, mert kétezer éve embertársaddá lett, a nevét is sokszor halljuk: Jézus. Veled van örömdben, de ismeri a meg nem értettség, a csalódás kínját is. Ismeri a magányt is- még abban is társad tud lenni. Az ő nevében, az ő jelenlétében kezdjük ezt a tanévet- hogy ne maradjunk egészen egyedül. Nem csak egy vidám táborban, hanem a mindennapok küzdései között sem. Úgyhogy: ne félj! Nem vagy egyedül. Ámen.